

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ
ΕΚΟΥΣΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

218./2017

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

.....

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τη Δικαστή Μαγδαληνή Σοφού, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε η Πρόεδρος Πρωτοδικών και από τη Γραμματέα Μαργαρίτα Λιάκουρα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 25^η Ιανουαρίου 2017, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ: Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία «ΤΑΜΕΙΟ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΩΝ», με ΑΦΜ 090016565 (Δ ΔΟΥ Αθηνών), που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Ακαδημίας αριθ. 40) και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποία παραστάθηκε στο δικαστήριο δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του Γεωργίου Παπαβενετίου.

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ: Κωνσταντίνου Παπουτσόπουλου του Παναγιώτη, κατοίκου Καρυωτικών Δήμου Ξυλοκάστρου – Ευρωστίνης Κορινθίας, ο οποίος

παραστάθηκε στο δικαστήριο δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του Ελένης Μεζίνη.

Ο εφεσίβλητος άσκησε κατά του εκκαλούντος, ενώπιον του Ειρηνοδικείου Ξυλοκάστρου την από 06/05/2014 (αριθ. καταθ. δικογράφου 75/2014) αίτηση του, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. 77/2015 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Ξυλοκάστρου, με την οποία έγινε δεκτή η ανωτέρω αίτηση. Την απόφαση αυτή προσέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου το εκκαλούν με την από 21/03/2016 έφεσή του, που ασκήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου στις 19/05/2016 με αριθμό κατάθεσης 08/2016, κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου στις 19/05/2016, με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 110/EM110/2016, προσδιορίσθηκε αρχικά για την δικάσιμο στις 12/10/2016 οπότε και αναβλήθηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και ενεγράφη στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις που νομίμως κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση του καθ' ου η αίτηση και ήδη εκκαλούντος κατά της υπ' αριθ. 77/2015 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Ξυλοκάστρου, το οποίο δίκασε την αίτηση του εφεσίβλητου κατά την διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, έχει ασκηθεί νομίμως και εμπροθέσμως, εφόσον οι διάδικοι δεν επικαλούνται, ούτε άλλωστε προκύπτει από τα σχετικά έγγραφα, ότι έγινε επίδοση της εκκαλουμένης, ενώ από την δημοσίευση της (20/07/2015) μέχρι την άσκηση της κρινόμενης έφεσης δεν παρήλθε τριετία (άρθρο 14 Ν. 3869/2010, άρθρα 17^Α, 495 παρ. 1, 2, 496, 499, 511, 513 παρ. 1 περ. β', 516 παρ. 1, 517, 518 παρ. 1, 520 παρ. 1, 591 παρ. 1 και 741 ΚΠολΔ). Πρέπει, επομένως, η έφεση να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της, κατά την ίδια ως άνω διαδικασία που εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση (άρθρα 524 παρ. 1, 2, 532 και 533 παρ. 1 του ΚΠολΔ).

Με την υπό κρίση αίτηση, ο εφεσίβλητος εξέθετε ότι είναι φυσικό πρόσωπο χωρίς εμπορική ιδιότητα επικαλούμενος έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των αναφερομένων στην περιεχόμενη αίτησή του αναλυτική κατάσταση ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του προς τις πιστώτριες που αναφέρονται σε αυτήν (αίτηση), ζητούσε τη ρύθμιση των χρεών του σύμφωνα με το σχέδιο διευθέτησης που υπέβαλε, αφού προηγουμένως ληφθούν υπόψη η περιουσιακή και οικογενειακή του κατάσταση που αναλυτικά εκθέτει, με σκοπό την απαλλαγή του από αυτά και την εξαίρεση της κύριας κατοικίας του, άλλως τη δικαστική ρύθμιση των χρεών του. Η εκκαλουμένη απόφαση, αφού έκρινε την αίτηση παραδεκτή, αρκούντως ορισμένη και νόμιμη (άρθρα 1, 4, 8, 9 και 11 Ν. 3869/2010), την έκανε δεκτή και ως ουσιαστικά βάσιμη και αφενός μεν καθόρισε την επί πενταετία μηνιαία καταβολή του αιτούντος – εφεσίβλητου προς το καθ' ου πιστωτικό ίδρυμα και αφετέρου εξαίρεσε την εκποίηση της κύριας κατοικίας του καθορίζοντας ταυτόχρονα την μηνιαία καταβολή του αιτούντος – εφεσίβλητου προς το καθ' ου πιστωτικό ίδρυμα για 20 έτη, για τη διάσωση της ως άνω κατοικίας. Το εκκαλούν με την κρινόμενη έφεση και για τους λόγους που περιέχονται σε αυτή, παραπονεΐται για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση με σκοπό την απόρριψη της αίτησης.

Με τον πρώτο λόγο της έφεσης το εκκαλούν ισχυρίζεται, ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε τις διατάξεις του Ν.3869/2010, με το να απορρίψει την εκ μέρους της προβληθείσα ένσταση αοριστίας και να δεχθεί την αίτηση του εφεσίβλητου ως επαρκώς ορισμένη, παρά το γεγονός ότι σε αυτή δεν προσδιορίζονται ο χρόνος ανάληψης των χρεών εκ μέρους του εφεσίβλητου και αφετέρου δεν αναφέρονται με πληρότητα και σαφήνεια τα γεγονότα που οδήγησαν τον τελευταίο στην αδυναμία να ανταποκριθεί στις ανειλημμένες δανειακές του υποχρεώσεις. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμος, διότι, από τις διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 1 και 4 παρ. 1 του Ν.3869/2010, προκύπτει ότι αυτός, που αιτείται τη δικαστική ρύθμιση των οφειλών του, οφείλει, αλλά και αρκεί, για το ορισμένο της αίτησής του να διαλάβει στο δικόγραφο αυτής τα κάτωθι στοιχεία: α) ότι δεν τυγχάνει έμπορος και, ως εκ τούτου, δεν έχει πτωχευτική ικανότητα, β) ότι έχει

περιέλθει σε μόνιμη και, κατά την ορθότερη άποψη, γενική- καθολική αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του, γ) την κατάσταση της περιουσίας του και τα εισοδήματα του ίδιου και του συζύγου του, δ) κατάσταση των πιστωτών, τις οφειλές του προς τους οποίους επιθυμεί να ρυθμίσει, κατά κεφάλαιο τόκους και έξοδα και ε) σχέδιο διευθέτησης οφειλών. Πέραν δε των παραπάνω στοιχείων κανένα άλλο στοιχείο απαιτείται για το ορισμένο της αίτησης, όπως για παράδειγμα η αναφορά του χρόνου ανάληψης του υπό ρύθμιση χρέους. Αρκεί η επίκληση της ανάληψης του χρέους σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την υποβολή της αίτησης, ενώ ο πιστωτής ενός τέτοιου χρέους, εφόσον επιθυμεί να αποκλείσει την εφαρμογή του νόμου, θα προβάλλει τον σχετικό ισχυρισμό, φέροντας και το βάρος απόδειξης αυτού, και εφόσον ο ισχυρισμός αποδειχθεί βάσιμος, θα αποκλεισθεί το συγκεκριμένο χρέος από την υπαγωγή στις διατάξεις του νόμου (βλ. Αθ. Κρητικό, Ρύθμιση οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων όπως ισχύει μετά τις επελθούσες νομοθετικές μεταβολές, εκδ. 2016, σελ. 187 επ., Ι. Βενιέρη - Θ. Κατσά, Εφαρμογή του Ν.3869/2010 για τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα, εκδ. 2015, σελ. 242 επ., ΜΠρΛαμ 67/2016 ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΘεσ 38/2014 ΕΛΛΔνη 2014.1132). Ως εκ τούτου, στην προκειμένη περίπτωση, η αίτηση του εφεσίβλητου περιλαμβάνει το προαναφερθέν ελάχιστο εκ του νόμου περιεχόμενο και κρίνεται επαρκώς ορισμένη, στο ίδιο δε συμπέρασμα κατέληξε και η εκκαλουμένη, η οποία επομένως δεν έσφαλε.

Από την επανεκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα που εξετάστηκε στο ακροατήριο του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη απόφαση πρακτικά συνεδρίασης του ίδιου Δικαστηρίου, από όλα τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για κάποια από τα οποία γίνεται ιδιαίτερη σημείωση κατωτέρω χωρίς πάντως να παραλείπεται κανένα κατά την εκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης, από τις ομολογίες που περιέχονται στο σύνολο των ισχυρισμών των διαδίκων, καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας, που λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο αυτεπαγγέλτως και χωρίς απόδειξη (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο αιτών και ήδη εφεσίβλητος είναι 51 ετών (γεννηθείς του έτος 1966) και εργάζεται ως δασοφύλακας στο Δασαρχείο Ξυλοκάστρου. Είναι

έγγαμος με τη Γαρυφαλιά Μιχαλάκη και από το γάμο τους έχουν αποκτήσει δύο τέκνα, τον Παναγιώτη ηλικίας 18 ετών (γεννηθέντα το έτος 1999) και τη Μαριάννα ηλικίας 15 ετών (γεννηθείσα το έτος 2002). Οι καθαρές μηνιαίες αποδοχές του από την άνω εργασία του (κατά τον χρόνο κατάθεσης της αίτησης) ανέρχονται στο ποσό των 1.020 ευρώ, παρακρατείται δε μηνιαίως από το εκκαλούν – Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, για την αποπληρωμή στεγαστικού δανείου, που ο ίδιος είχε λάβει από αυτό, ποσό 676,55 ευρώ και συνεπώς απομένει στον εφεσίβλητο το ποσό των 343,45 ευρώ. Η σύζυγος του εφεσίβλητου είναι αγρότισσα και το ετήσιο εισόδημά της ανέρχεται στο ποσό των 3.000 ευρώ περίπου, κατά δε το έτος 2013 είχε αυξηθεί σε 6.634,68 ευρώ, λόγω της πρόσθετης απασχόλησής της ως καθαρίστριας σε ξενοδοχείο του Ξυλοκάστρου, ενώ τα ετήσια εισοδήματα του εφεσίβλητου κατά τα οικονομικά έτη 2010, 2011, 2012, 2013 και 2014 ανήλθαν στα ποσά των 21.448 ευρώ 19.358,60 ευρώ, 18.501,52 ευρώ, 12.822,32 ευρώ και 13.710 ευρώ αντίστοιχα. Παρατηρείται, δηλαδή, από το οικονομικό έτος 2013 και έκτοτε μία σημαντική μείωση των εσόδων του εφεσίβλητου, τα οποία προέρχονται αποκλειστικά από μισθωτές υπηρεσίες, που ήταν αποτέλεσμα της μείωσης του μισθού του λόγω της οικονομικής κρίσης της χώρας και της περικοπής των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι ο εφεσίβλητος με την οικογένειά του ζουν σε ιδιόκτητη κατοικία και ως εκ τούτου δεν επιβαρύνονται με καταβολή μηνιαίου μισθώματος και κοινοχρήστων, συνεπώς οι μηνιαίες βιοτικές δαπάνες του εφεσίβλητου και της οικογένειάς του περιορίζονται κατά την κρίση του δικαστηρίου μόνο στην κάλυψη των στοιχειωδών αναγκών, οι οποίες, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, ανέρχονται στο ποσό των 1.000 ευρώ. Ακολούθως, αποδείχθηκε ότι σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της κρινόμενης αίτησης, ο εφεσίβλητος έλαβε από το εκκαλούν πιστωτικό ίδρυμα δυνάμει της από 27/06/2005 δανειακής σύμβασης, στεγαστικό δάνειο, με υπόλοιπο οφειλής σήμερα 170.490,60 ευρώ, είναι δε η απαίτηση αυτή εμπραγμάτως ασφαλισμένη, ήτοι με υποθήκη επί του ακινήτου της κύριας κατοικίας του. Όπως ήδη προαναφέρθηκε, η μηνιαία δόση του εν λόγω δανείου ανέρχεται στο ποσό των 676,55 ευρώ, την οποία ο εφεσίβλητος ήταν σε θέση να αποπληρώνει όταν ανέλαβε την συγκεκριμένη δανειακή υποχρέωση καθόσον, σύμφωνα με τα προσκομισθέντα εκκαθαριστικά

σημειώματα αλλά και με την κατάθεση του μάρτυρα, οι μηνιαίες αποδοχές του μέχρι το έτος 2011 ανέρχονταν περίπου στο ποσό των 1.800 ευρώ και αυτές της συζύγου του περίπου στο ποσό των 250 ευρώ. Πλέον, όμως, μετά την μείωση του μισθού του, τα μηνιαία εισοδήματα του εφεσίβλητου και της συζύγου του συγκρινόμενα με τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του από την παραπάνω δανειακή σύμβαση, δεν του επιτρέπουν να ανταποκριθεί στην εξυπηρέτηση του κυρίου όγκου του χρέους του, η δε αρνητική σχέση μεταξύ της ρευστότητας και των οφειλών του, κατά την τρέχουσα χρονική περίοδο, δεν αναμένεται να βελτιωθεί, λόγω και της οικονομικής κρίσης που μαστίζει τη χώρα τα τελευταία χρόνια, ενώ παράλληλα οι δανειακές του υποχρεώσεις αυξάνονται, συνεχώς, λόγω της επιβάρυνσης του άνω δανείου με τόκους υπερημερίας. Συνεπώς, συντρέχει, στην προκειμένη περίπτωση, μόνιμη και διαρκής πραγματική αδυναμία του εφεσίβλητου πληρωμής των άνω ληξιπρόθεσμων οφελών του προς το εκκαλούν πιστωτικό ίδρυμα. Σημειώνεται, ότι η εν λόγω αδυναμία αποπληρωμής δεν οφείλεται σε δόλο του τελευταίου, απορριπτομένου του σχετικού λόγου εφέσεως ως ουσιαστικά αβάσιμου, καθόσον ο όταν ο εφεσίβλητος ανέλαβε το ένδικο χρέος ήταν σε θέση να το αποπληρώνει και το αποπλήρωνε κανονικά για μεγάλο χρονικό διάστημα, ενώ δεν ήταν δυνατό, κατά το έτος 2005, οπότε και συνήψε την εν λόγω σύμβαση δανείου, να προβλέψει την οικονομική κρίση η οποία έπληξε την χώρα μερικά χρόνια αργότερα, με αποτέλεσμα να βρεθεί (ο εφεσίβλητος) σε αυτή την δεινή οικονομική κατάσταση. Επίσης, από κανένα στοιχείο δεν αποδείχθηκε ότι υπάρχει διαφοροποίηση ανάμεσα στην πραγματική και τη δηλωθείσα κατάσταση των εισοδημάτων του εφεσίβλητου και ότι η τελευταία δεν ανταποκρίνεται στην αλήθεια, απορριπτομένου του σχετικού λόγου εφέσεως του εκκαλούντος, καθόσον αποδείχθηκε ότι από την χρονική περίοδο που έλαβε χώρα η περικοπή του μισθού του και έκτοτε αυτός αντιμετωπίζει δυσκολίες και στην κάλυψη των βασικών βιοτικών αναγκών της οικογένειάς του και για τον λόγο αυτό αρκετές φορές αναγκάζεται να πληρώνει τις πάγιες δαπάνες με δόσεις και να προβαίνει σε διακανονισμούς. Επομένως, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή του εφεσίβλητου στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010 και με βάση τα προαναφερθέντα εισοδήματα του τελευταίου και αφού ληφθούν υπόψη οι βασικές βιοτικές ανάγκες αυτού και της οικογένειάς του, οι οποίες καλύπτονται εν μέρει και με τη συνεισφορά της συζύγου του,

4.
...^ο φύλλο της με αριθμό ...218.../2017 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Κορίνθου (Εκουσία Δικαιοδοσία)

ορθά έκρινε το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ότι το προς διάθεση στο εκκαλούν πιστωτικό ίδρυμα ποσό πρέπει να ορισθεί στο ποσό των 200 ευρώ μηνιαίως, απορριπτομένου του ισχυρισμού του εκκαλούντος ότι αυτό θα πρέπει να ανέρχεται στο ποσό των 421,73 ευρώ.

Ενόψει των ανωτέρω, το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο καταλήγοντας στην ίδια κρίση έκανε δεκτή την αίτηση ως ουσιαστικά αβάσιμη, ορθά ερμήνευσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις. Πρέπει, συνεπώς, οι σχετικοί λόγοι έφεσης να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμοι και η έφεση του εκκαλούντος να απορριφθεί στο σύνολό της κατ' ουσίαν. Τέλος, δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 6 του Ν 3869/2010.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και **ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ** κατ' ουσίαν την έφεση.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην Κόρινθο, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, την 10. Μαΐου 2017.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

M. Σοφρού

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

